

Песме љубави – Бојана Драгољевић

БЕЛЕ НОЋИ

Беше касно вече када смо се срели,
Зима је цртала све наше кораке.
Стајали смо дуго крај брезе, на ветру,
И лампе што баца сноп светлости танке.

Погледе смо кришом једно другом крали,
И ветар нас тако миловао дуго,
Биле су то беле ноћи петроградске,
Сем нас, ништа није постојало друго.

ТИ И ЈА

Песме каткад зађу у дубину душе
И све баријере тада се поруше;
Опет хрлим теби у јутра румена
И полако љубим та два ока снена.

И сва се природа кроз наш сусрет буди,
Певају нам врапци, поздрављају људи.
Сва лепота света у нама се крије;
Кад те нема – као да ме никад било није

МОЈА ЉУБАВ

Цвет је један мали никао крај пута,
Мазило га Сунце, ветри зањихали
Али ипак стоји смешећи се свима,
Латицама својим жар у срцу пали.

И моја је љубав попут цвета тога,
У небеса гледа блистава и чиста,
Тамо где цветају Божји виногради,
Где је свака песма певана за Христа.

И све моје мисли увек су уз тебе,
У души су мојој гране олистале
И одвећ те волим, више него себе
Јер су твоје очи мени живот дале.

ТЕБИ

У души си мојој попут јата птица,
Неубраног цвећа и таласа мора.
Ти блисташ у тами немирних улица,
Твоја је доброта сјајна као зора.

У мисли се моје твоје очи скриле,
Ту чувам све речи неизговорене.
Дрхтим, певам, плачем, образе ти љубим
И тад више ниси далеко од мене.

Из срца ти мога пута назад нема...
Све може да мине, цео свет да стане,
А моја ће звезда свуда да те прати
И јутром ћу сунцем да ти бојим дане.

ПО РАСТАНКУ

Све су песме давно отишле са тобом,
Залуд капи росе на увелом цвећу.
Није свака љубав рођена да траје,
Ту истину никад преболети нећу.

Све су моје мисли тобом исплетене,
По опалом лишћу и зараслој стази,
Ходам у тишину предела далеких
Где музика давна сећањима мази.

И кад струне опет нежно затрепере
И потоци врелих суза буду текли,
Ја ћу у тишини заувек да жалим
За оним што нисмо једно другом рекли.

